

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Ch. B. V.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Svobodou, advokátem se sídlem Cheb, Žižkova 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 5. 2006, č. j. 60 Az 2/2006 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému advokátu stěžovatele JUDr. Zdeňku Svobodovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4618,39 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 12. 2005, č.j. OAM-549/LE-B02-B02-2005. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.

Žalobou napadl stěžovatel pouze naposledy uvedený výrok správního rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán posoudil věc správně, pokud na stěžovatele překážku vycestování nevztáhl. Rovněž podle názoru krajského soudu není v případě návratu stěžovatele do země původu ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu rasy náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení. Nereálný je také postih stěžovatele za jeho účast na demonstraci ve městě T. B. v roce 1999, neboť za uvedenou účast byl sice bez soudu ve Vietnamu jeden rok vězněn, avšak poté až do jeho odchodu ze země (2004) proti němu nebyla ze strany státních orgánů uskutečněna žádná opatření. Tyto obavy stěžovatele proto krajský soud posoudil jako bezpředmětné.

Soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

V kasační stížnosti dovozuje stěžovatel naplnění důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Má za to, že splňuje podmínky udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, jakož i ust. § 14 tohoto zákona. V řízení před krajským soudem pak podle jeho názoru nebyla věnována dostatečná pozornost otázce, zda stěžovateli v případě návratu do vlasti skutečně hrozí nebezpečí perzekuce, popř. v jakém rozsahu. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval otázkou, zda jsou v daném případě splněny podmínky řízení, tj. zda je kasační stížnost přípustná. Dále Nejvyšší správní soud zkoumal, zda je podaná kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Po posouzení těchto otázek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podaná kasační stížnost je zčásti nepřijatelná, ve zbytku pak nepřijatelná.

Zatímco v žalobě se stěžovatel dovolával nesprávné aplikace ust. § 91 zákona o azylu, v kasační stížnosti zejména tvrdí, že splňuje podmínky ust. § 12 písm. b), resp. § 14 tohoto zákona. Lze tedy konstatovat, že se kasační stížnost v tomto rozsahu opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., a je z tohoto důvodu nepřijatelná.

V otázce přijatelnosti kasační stížnosti (pokud jde o rozhodnutí o překážce vycestování) pak Nejvyšší správní soud vycházel ze svého precedentsního usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Otázkou soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 91 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004 - 40, publ. pod č. 260/2004 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 7/2003 - 60, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky

přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., ve znění zák. č. 350/2005 Sb. podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu má odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 2 x 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Účtovanou odměnu za úkon označený jako „prostudování spisu KS Plzeň“ Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť je dle jeho názoru zahrnut pod ust. § 11 písm. b) advokátního tarifu. Dále Nejvyšší správní soud ustanovenému obhájci přiznal cestovné ve výši 1331 Kč a náhradu za ztrátu času na cestě ve výši 400 Kč, úhrnem tedy 3881 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 737,39 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 4618,39 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. února 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

